

Arrest

nr. 160 381 van 19 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en houdende een inreisverbod van drie jaar.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij bijgestaan door advocaat M. KALIN en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf, op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Die regularisatieaanvraag 9bis werd op 12 januari 2011 door het Bestuur ontvankelijk doch ongegrond verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende hiertegen een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.2. Het Bestuur trok op 16 januari 2012 haar ongegrondheidsbeslissing 9bis op 12 januari 2011 in.

1.3. Met arrest met nummer X van 30 mei 2012 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, gezien de intrekking door het Bestuur van de bestreden beslissing.

1.4. Op 3 mei 2012 verklaart het Bestuur verzoekers regularisatieaanvraag 9bis van 12 januari 2011, andermaal ontvankelijk doch ongegrond en beval hem, onder een bijlage 13, het grondgebied te verlaten. Hij diende hiertegen een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Met arrest nr. X van 19 januari 2016 vernietigt de Raad de beslissing van de gemachtigde van 3 mei 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt, met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker werd op 2 november 2013 onder een bijlage 13septies bevolen het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Er werd diezelfde dag tegen hem een beslissing genomen onder een bijlage 13sexies houdende een inreisverbod van drie jaar. Het betreft de bestreden beslissingen.

“Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

Naam/nom: OM. Geboortedatum/date de naissance: (...)1986

Geboorteplaats/lieu de naissance: Bicecik, Nationaliteit/nationalité: Turkse

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7:

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Artikel 27

- *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*
- *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

- *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*
- *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor opzettelijke slagen en verwondingen aan een agent.

PV nr AN.X van de politie van Antwerpen City.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 21.09.2013.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor opzettelijke slagen en verwondingen, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft op 15.12.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 03.05.2012. Deze beslissing is op 21.09.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 21.10.2012 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene werd op 21.09.2012 door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Gezien de persoonlijkheid van betrokkene en de toestand van zijn dossier,

- *zijn er sterke vermoedens dat hij zich aan de justitie zal onttrekken*
- *men dient dus te besluiten dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen.*

Hieruit blijkt dat een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken zich opdringt.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, S. R, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Antwerpen City en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem de betrokkene, OM. op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid.”

“Het inreisverbod van drie jaar steunt op artikel 74/11, § 1, tweede lid omdat:

1° voor vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of,

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

“Gezien betrokken op het Schengengrondgebied verblijft zonder geldig visum, hij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 21.09.2012 en zich schuldig maakte aan opzettelijke slagen en verwondingen aan een agent, wordt hem geen uitstel om het grondgebied te verlaten toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar.”

1.6. Verzoeker diende op 6 november 2013 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de bestreden beslissingen.

1.7. Met arrest met nummer X van 8 november 2013 verwierp de Raad die vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“Tweede middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel.

Uit art. 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid dient af te wegeven of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering van de vestiging en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het gezin en privé-leven van verzoeker.

Hieruit volgt, in acht genomen de motiveringsplicht die door art. 62 Vreemdelingenwet wordt opgelegd, dat uit de motieven zelf van de beslissing moet blijken of die afweging is geschied.

- R.v.St. nr. 27.810, 9 april 1987, Arr. R.v.St. 1987, z.p.; R.A.Ç.E. 1987, z.p.; , T.B.P. 1988 (verkort), 374;

- R.v.St. nr. 26.932, 25 september 1986, Pas. 1990, IV, 16;; T.B.P. 1987 (verkort), 638;

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoeker en zijn partner en zijn privé-leven anderzijds.

Verzoeker heeft een stabiele relatie met mevrouw YS. Beiden hebben de intentie om met elkander te huwen/ wettelijke te gaan samenwonen. Verzoeker heeft zijn centrum van zijn belangen in België (sociale, culturele...). Hij verblijft reeds sinds 2004 in België. Zijn familie, zoals zijn broer en ooms bevinden zich in België en deze hebben allen een legaal verblijfsstatuut. Bovendien is verzoeker ook al geïntegreerd in de Belgische maatschappij en is lokaal verankerd (wat niet wordt betwist door de verwerende partij in de beslissing ingevolge de aanvraag 9bis); hij heeft zijn leven opgebouwd in België (wat niet wordt betwist door de verwerende partij in de beslissing ingevolge de aanvraag 9bis); hij spreekt één van de landstalen (wat niet wordt betwist door de verwerende partij in de beslissing ingevolge de aanvraag 9bis); hij helpt mensen bij contacten met mensen van Turkse origine, zoals bijvoorbeeld op het vlak van de taal (wat niet wordt betwist door de verwerende partij in de beslissing ingevolge de aanvraag 9bis); verzoeker wil werken en heeft hiervoor ook tot 2x toe een werkgever gevonden die een aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidskaart B hebben ingediend, doch welke niet werd toegestaan. Verzoeker heeft al ruim 9 jaar alles achtergelaten in Turkije en is al in België van ongeveer zijn 18de levensjaar.

(...)

Verzoeker is dan ook van oordeel dat het middel gegrond is en dat het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel hierdoor worden geschonden.”

In een derde middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden zijn relatie met mevrouw S. en zijn verankering in België.

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen:

“In een tweede middel haalt verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en, het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker stelt dat zijn aanwezigheid op het grondgebied noodzakelijk is voor het verdere verloop van zijn procedure, ingeleid tegen de hogervermelde ongegrondheidsbeslissing 9bis, daar hij die procedure niet meer zou kunnen opvolgen.

Verwerende partij wenst op te merken dat nergens in de Vreemdelingenwet, noch in het Vreemdelingenbesluit vermeld staat dat verzoeker zich niet kan laten vertegenwoordigen door zijn raadsman. Bovendien toont verzoeker niet aan dat zijn persoonlijke verschijning onontbeerlijk zou zijn voor het verdere verloop van de procedure.

Waar verzoeker verwijst naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM, merkt verwerende partij op dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen die hij geenszins staft. In het kader van artikel 3 EVRM is nochtans vereist dat hij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggelid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich

volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 1 54.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (RvV, 24 januari 2011, nr. X).

Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat verzoeker niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd.”

In de nota repliceert de verwerende partij in verband met het derde middel dat verzoeker zich beperkt tot een algemene verwijzing naar zijn relatie met mevrouw S. Uit het administratief dossier blijkt echter nergens dat hij een wettelijke samenwoning met haar heeft aangegaan, noch dat het Bestuur hiervan op de hoogte was.

2.3. Het tweede en derde middel worden samen besproken in het licht van de opgeworpen hogere rechtsnorm van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen

deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Verzoeker maakt aannemelijk dat de verwerende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het feit dat zijn partner de moeder is van een Belgisch kind. Dit gegeven wordt door de verwerende partij bevestigd.

Artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel moet worden benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Aangezien de verzoekende partij nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Verzoeker betoogt vooreerst dat hij een stabiele relatie met mevrouw Y.S. heeft en dat beiden de intentie hebben om te huwen of wettelijk te gaan samenwonen.

De verwerende partij kan worden gevolgd waar die in de nota in verband met het derde middel repliceert dat verzoeker zich beperkt tot een algemene verwijzing naar zijn relatie met mevrouw S. Uit het administratief dossier blijkt echter nergens dat hij een wettelijke samenwoning met haar heeft aangegaan, noch dat het Bestuur hiervan op de hoogte was.

Verzoeker betoogt voorts ook dat zijn ouders, broer en ooms zich in België bevinden en dat deze allen een legaal verblijfsstatuut hebben.

Hoewel in de nota blijkt wordt gegeven van een aantal elementen die worden betrokken bij de beoordeling van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM - en hieruit blijkt dan meteen dat de verwerende partij van oordeel is dat een belangenafweging ter zake nodig is- blijkt op geen enkele wijze uit de motieven van de bestreden beslissingen of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair balance-toets voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen, zou hebben plaats gevonden. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissingen dus geen blijkt wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). De Raad kan voorts ook geen rekening houden met motieven die niet in de bestreden beslissingen werden vermeld. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot

haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). Door deze “motieven” pas in de nota op te nemen, ontnemt de verwerende partij verzoeker de mogelijkheid om zijn beroepsrecht terzake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt 59).

Het tweede middel, gestoeld op de schending van artikel 8 van het EVRM juncto de formele motiveringsplicht, is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing houdende een inreisverbod van drie jaar, beide van 2 november 2013 worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC